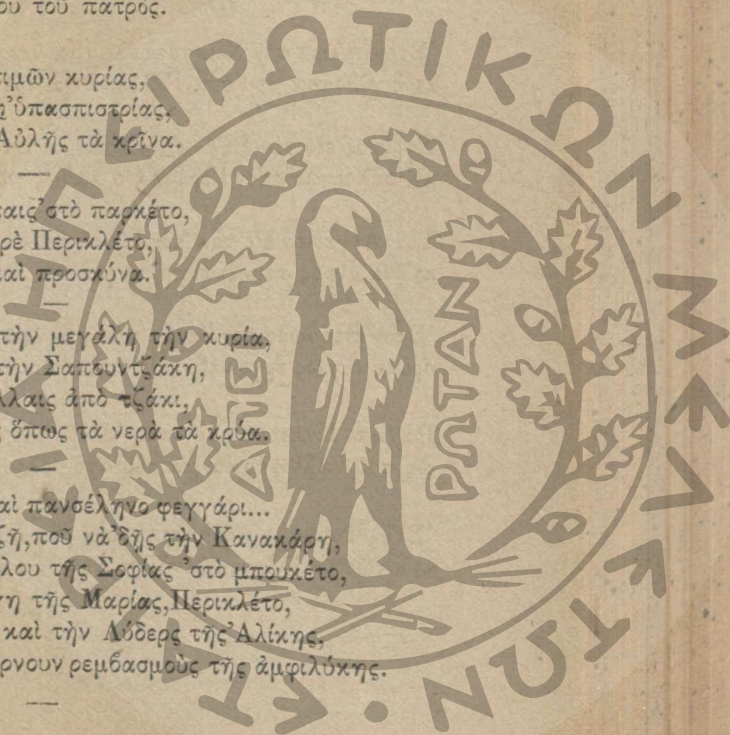

Ἦλιος φέγγει λαμπερὸς καὶ πανσέληνος φεγγάρι...
 ποῦ νὰ δῆς τὴν Μπαλταντζή, ποῦ νὰ δῆς τὴν Κανακάρη,
 ποῦ νὰ δῆς τὴν Κοντοσταύλου τῆς Σοφίας ὅτὸ μπουνιέτο,
 ποῦ νὰ δῆς τὴν Δεληγιώργη τῆς Μαρίας, Περικλέτο,
 τὴν Μερκάτη τῆς Ἑλένης καὶ τὴν Λύδερη τῆς Ἀλίκης,
 ποῦ τῆς βλέπεις καὶ σοῦ φέρουν ρεμβασμοὺς τῆς ἀμφιλόχης.

Π. — Έτυχε νά'δῃς τὸν Ράλλη, τὸν ξανθὸ ρεπουμπλικάνο;
Φ. — Ὅλους ἴδιους τοὺς εὗρισκω μ' ἕνα χρόνο παραπάνω.

Εἰν' ἐδῶ κι' οἱ Πρεσβευταί,
γιατὶ θάμαθες, κουτέ,
πῶς ἡ φίλη μας Ἑλλάς
πάντα σχέσεις ὀμαλὰς
ἔχει μ' ἄλλας τὰς Δυνάμεις,
κι' ὁ Σουλτάνος εἶναι βλάμης.

Ποῦ νά'δῃς τὸν Τσεριπατσέφ καὶ τὸν Μάκιο τῆς Αὐστρίας,
ποῦ νά'δῃς καὶ τὸν Ριφάτ μ' ἕνα σὶν κοκεταρίας.
Κι' ὁ Λαμπουλινιέρ παρὼν μὲ τῆς κόραις τοῦ μαζί,
κι' ἐγὼ χάσκω, τενεκέ, σὰν κοινὸς μπουρζουαζί.

Π. — Κάνει κρύο μὲς' στὸν μπάλο;
Φ. — Κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖθε μπάζει...
τώρα βλέπω, παραγάλο,
τὴν ντεμοαζέλ Τομπάζη.

Π. — Μήπως εἶδες καὶ τὴν Μπέμπη καὶ τὴν κόρη Γεωργαντά;
Φ. — Εἶδα, βρέ, καὶ τὴν Ροῖδη κι' ἕνα πληθὸς τρικαντά.
Κάθε τόσο συναντῶ
νταγλαράδες, μίο κάρω,
μὲ σκουνοῦνε καὶ σκουνοῦ
καὶ μὲ τὸν Ριφάτ τρακάρω.

Ποῦ νάναι τοῦτο
τὸ νέο φρούτο,
ποῦ δὲν μιλεῖ;

Πρώτης νταρντάνα
κι' Ἀμερικάνα
ἢ φηλή φηλή.

Εἰν' ἐδῶ καὶ κάποιος Μπένης κι' ἕνας μὲ καραμπογιὰ...
βλέπω καὶ τὴν δεσποινίδα, τὴν Ζωὴ τοῦ Πανουργιὰ.
Εἰν' ἐδῶ κι' ἡ δρὸ Δραγούμη τοῦ Στεφάνου, ποῦ δὲν παίζει,
καὶ τὸν ἔχουν ἀρχηγό τους οἱ γνωστοί μας Γκιζωνέζοι.

Βλέπω νεράτα, βλέπω κάλλη,
καὶ γεράματα χαζά,
βλέπω κόρη τοῦ Τσακάλη,
βλέπω κόρη Πετμεζά.

Εἰν' ἐδῶ κι' ἡ Γιοτοπούλου, τοῦ πλωτάρχου δηλαδὴ.
Π. — Ἀμμ' τῆς Ριανκούρ δὲν εἶδες τῆς κοιμήσεως τὸ παιδί;
Φ. — Ἐφεδρος κι' αὐτὸ προσήλθε καὶ φιλέλλην πατριώτης.
Καὶ τῆς Ἑλλιοτ κι' ἀλάρω, ποῦναι Μις Ἀγγλίδες πρώτης.

Π. — Ἀμμ' τὴν Λιάμπεη τὴν εἶδες;
Φ. — Τώρα βλέπω τὴν Τσαμπρή...
ἢ φέτος ἦλθαν, Περικλέτο, περισσότεροι γαμπροί.
Εἶναι κι' ἕνας ξουρισμένος κι' ἕνας μὲ μισὸ μουστάκι,
κι' ἡ κυρία τοῦ Περόγλου κι' ἡ κυρία Πολιτάκη
μὲ τὸν ἀνδρὰ τῆς τὸν Νώντα,
ποῦχει γιὰ χορὸ προσόντα.

Μὰ καὶ τοῦ Φιλαδελφέως ἐκπαλάρισα τὴν Βῆτα,
ἦτανε μαζὶ μας νά'λθῃ γιὰ νὰ κόψωμε τὴν πῆτα.
Μόλις βλέπω νὰ προβαίνει κι' ἡ κυρία Μανουσάκη
κουτουλῶ ξανὰ σὰν χάχας μὲ τὸν Τούρκου τὸ φεσάκι.

Φ. — Κι' ὁ Λεβίδης τῆς Βουλῆς μὲ κυρία καὶ μὲ κόρη.
Π. — Ἡ Ζλατάνου δὲν μοῦ λές εἶνε δίχως τὸν Γρηγόρη;
Φ. — Δρὸ Λεβίδης προβάλλουν, ἕνας τοῦ Βουλευτηρίου,
κι' ἄλλος Δῆμαρχος Λαυρίου.

Π. — Εἶδες τὴν Ἐμπεδοκλή μὲ τὰ δρόμους τῆς κορίτσι;
Φ. — Εἶδα τόσους, ὅπου φέτος ὄγῃ καὶ σὲ τὰς τρυφερότερες.
Κι' ἡ Μαρίκα τοῦ Πλατσούκα, δηλαδὴ τοῦ Παναγιώτου,
κι' ὁ Σταμάτης ὁ Πλατσούκας εἰν' ἐδῶ, βρέ πατριώτη,
μὰ δὲν ἔχασε σὰν πέρσιν τὸν μανδύα τοῦ καί φέτος...
παίζουν μερικοὶ μπεζίκι κι' ἄλλοι πρέφα, μπρίξ, πιάνο.

Κι' ὅλαις ἡ Μαζαράκεναις προβαίνουν λευκοφόρες,
κι' ἡ Νεγρεπόντ' ἡ δεσποινὶς, κι' ἄλλαις ἀφράταις κόραις.
Ἐκ τῆς Κερκύρας ἔρχεται κι' ἡ Παπαγεωργίου.

Π. — Λένε πῶς μεταρρυθμισὶ θὰ κάνουν Ἰουργέτι.
Φ. — Γλωσσὼν ἀκούω, Περικλῆ, πολυποικίλους φέγγους,
κι' ἡ κόρη Λάμπρου μὲ λευκὰ κι' ἡ φούστα τῆς μὲ τὴν
Ἐδῶ κι' ἡ δύο Μπένσεναις ἡ νεοπαντρεμένης,
ἐδῶ κι' ἡ δύο Βούρεναις ἡ λευκοφορεμένης.

Νὰ κι' ἡ Πασπάτη μὲ τὰ ρόζ, μὰ κι' ἡ Λιβεράτου.
Ἐσὺ τί κάνεις, Περικλῆ;

Π. — Χάσκω' στὸν Ζαχαράτου.
Φ. — Πῶς δὲν ἔρχεσαι νά'δῃς, βρέ κανάγκα τοῦ δρόμου,
τὸ κορίτσι τοῦ Δαγκλῆ, τὴν κυρία Νταρπύλου,

καὶ μὲ ρόζ καὶ μὲ σταφύλια τὴν κυρία Νταρπύλου,
μόνο μὲς' στὸν Ζαχαράτου χάφταις μὴ γαῖς, μακαρά;
Π. — Εἶδες τὴν Ἀργυροπούλου, δηλαδὴ τὴν δεσποινίδα;
Φ. — Μὲ τὰ ρόζ κι' αὐτὴν τὴν εἶδα.

Π. — Ἀμμὲ τὴν Ἀλεξανδρίδη;
Φ. — Θάλλει μὲ τὰ ρόζ, κασίδη.

Ἐέρεις μόνο νά'δῃς, Περικλέτο, χασομέρη,
μὰ δὲν ἔρχεσαι νά'δῃς μὲ τῆς πούλιαις τὴν Πέερη,
τὴν Βανλένε, τὴν Βιτάλη, τὴν Σμολένσκη καὶ τὴν Σαφίρη,
καὶ σὰν Χιώτης νὰ φωνάξῃς; ὠχονοῦς καὶ τούμπου τούμπου.

Π. — Εἶδες, βρέ, καὶ τὴν Παυλίδου, δηλαδὴ τοῦ Ναυπηγικοῦ;

Φ. — Εἶδα, βρέ, καὶ τὴν Τρικούπη, τὴν κυρία Ἰουργέτι,
καὶ τὴν ἄλλη τὴν Τρικούπη, δηλαδὴ τοῦ λοχαγοῦ.
Κάνω τέσσερα τὰ μάτια, Περικλέτο, γιὰ νά'δῶ...
νὰ κι' ὁ Κόντες ὁ Κομούτος, κι' ὁ Τανάγρας εἰν' ἐδῶ.
Νὰ καὶ μία Ταναγραία, νὰ καὶ ὁ ἄλλος Ταναγέρης,
ὁ Πατρίκιος ὁ Γράννης, ποῦ τὸν φλέγει μπάλλον ξέρω.

Π. — Μήπως ἔτυχε νά'δῃς καὶ τὸν Ἀννίον τὸν Μάμπη;

Φ. — Μὲ παράσημα κι' αὐτὸς μὲς' στὴ σάλα διαλάμπει.
Βλέπω καὶ τὴν Εὐταξία, Περικλέτο μου, μὲ στάφα,
μὰ κυτῶ καὶ μὴδὰ κοντά μου, ποῦ θαρρεῖς πῶς εἶναι μὲς' ἐνῶ...
Ὅμως' στῶν θνητῶν ἐκείνων τὴν θνητὴν χοροῦσιναι
βλέπω τοῦ Φιλαδελφέως τὴν κομπὴν Ἀθανασίαν.

Εἶναι κι' ὁ Φιλαδελφέας,
ὁ ρεμβώδης συγγραφεύς.

Καὶ τὴν κυρία Φίλωνος κυτῶ καὶ τὴν Ζωγράφου,
κι' ἡ Ριανκούρ μὲ τὸν σταυρὸ τοῦ Παναγίου Τάφου.
Κι' ἡ δεσποινὶς ἡ Τσέρνοβιτς ὀλο χρυσὸς κι' ἀσημένι,
καὶ τὴν Παναγιωτάκενα κυτῶ τὴν Ζαήμη.
Μπαίνει κι' ὁ Φὸν ὁ Γκίσιλγκερ, Αὐστριακὸς σπαθιῶτης,
ἐλθὼν κι' αὐτὸς ἐσχάτως,
ποῦ λένε πῶς ἐτράβηξε παραπολλὰ μαρτύρια
στὰ Λοιμοκαθάρτηρια.

Ἐδῶ παρὼν κι' ἡ νερόπαντρη κυρία Συνεσίου,
ἐδῶ κι' ἡ Κρούξ, μικρὰ Γαλλίς, κόρη πατρὸς πλουσίου,
οὐ μὴν ὁ Βοκοτόπουλος ὁ συνετός μὰς λείπει,
ἀκόμη λὲν πῶς οἰκουρεῖ κι' ἔχω μεγάλη λύπη.

Πῶς μ' ἄρῃσει, Περικλέτο, μὲς' στοὺς μπάλους τῆς Ἀθήνας;
ὁ χορὸς ὁ τῆς Στεφάνου, δηλαδὴ τῆς Ὀνορινάς;
Πότε χάσκω μ' ἕνα ρόδο, πότε χάσκω μ' ἕνα κρίνο,
καὶ τοῦ Γιάννη Θεοτόκη τὴν κυρία διακρίνω.
Κι' ἡ κυρία Κουγιτέα μὲ τὰ μπλέ κι' αὐτὴ προβάλλει,
κι' ἡ κυρία Χαριλάου θαλασσὶ φορεῖ, βουβάκι.

Βλέπω καὶ τὴν Γερμανίδα τοῦ γιατροῦ Παπαδοπούλου,
παραπέρα τὴν Βουρνάζου, τὴν μαντὰμ Ἀργυροπούλου,
μὰ καὶ τὴν Κωνσταντοπούλου,
κι' ἄλλαις κάμποσαις εἰς πούλου.

Βλέπω βλέπω βλέπω...

Π. — Σ' ἐπίασε κι' ἐφέτος λύσσα,
Φ. — Νὰ κι' ἡ Βάλδ' ἡ Κερκυραία, τελευταίως ἀφίχθεῖσα.

Ἐνας Τούρκος διπλωμάτης πότε πότε μὲ τσιμπᾷ...
τώρα βλέπω τὴν Σταίκου, ποῦναι κόρη τοῦ Καμπᾶ,
βλέπω καὶ τὴν Ἐμπερικού καὶ τὴν Παπαλεονάρδου...

Π. — Ἐγὼ χάσκω μὲ τῆς στέκαις τοῦ μπαλιάρδου.

Φ. — Εἶναι κι' ἡ Ναντὶν τοῦ Σλήμαν μὲ λουλούδια καὶ μὲ κρίνα,
κι' ἡ Τζερὸ κι' ἡ Βαφειδάκη κι' ἡ Μαυρομιχάλ' ἡ Λίνα.

Χάσκω κι' ἡ Φιφὶ Δοσίου κι' ἡ μητέρα τῆς Φιφῆς,
κι' ἀναγγέλλω χαρμολύνως
πῶς παρὼν κι' ὁ Χριστοφῆς,
μὲ παράσημο κι' ἐκεῖνος.

Τὸν Βακάλογλου κυτῶ, τὸν Μηλιώτη, τὸν Λεμπέση,
ἔπρε καὶ μὰ πάλι κι' ἄλλη πρόκειται νὰ πέσῃ.
Μὰ τί πτώσεις, Περικλέτο, μὲ τὸν νέον τοῦτον χρόνον,
ἢ Κυβέρνησις τοῦ Κόντε δὲν φοβεῖται πτώσιν μόνον.

Μακαρίζω τὴν πατρίδα,
πέφτω σ' ἕναν καναπέ,
καὶ μὲ μάτια σὰν γαρίδα
περιμένω τὸ Σουπέ.

Πρέπει καθέννας' στὸ χορὸ γιὰ τὸ Σουπέ νὰ μείνῃ,
καὶ τραγουδοῦν τριγύρω μου καλλικαντζάρων σμῆνην:

Ἐστὸ κράτος τὸ ζητιάνικο
τὸ στόμα μας ἀνοίγομε,
μαμὰ τοῖσι λουκάνικο
νὰ φάμε καὶ νὰ φύγωμε.

Π. — Σὰν πλησιάζῃ τὸ Σουπέ χορῶν ὀμίλους ἀφῆσε,
κι' ἐθὺς μὲ τὸν ἀσούρματον σ' ἐμένα τηλεγράφησε,
νά'λθῃ κι' ἐγὼ στ' Ἀνάκτορα νὰ προῦμε καὶ νὰ φάμε
καὶ νὰ ξαναμουτζώσωμε τὸν κόσμον τὸν ἱνφάμε.

Φ. — Μὲ σπρώχνουν ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ κάνει μία ζέστη,
ἐν τούτοις βλέπω τὴν Ὀλλῶ, μὰ καὶ τὴν Χατζανέστη,
καὶ τὴν Κοκκίδη ποῦπεσε κι' ἔκαγε τόσο κρότο,
κι' ἄλλα πολλὰ πεσίματα γενήσαν σὰν τὸ πρῶτο.
Ἐἶν μέσφ κόσμου σοδαροῦ, μὰ καὶ ξεμπαλισμένου,
βλέπω ποῦ λές καὶ τὴν Ἐτὲμ τοῦ Τούρκου τοῦ Προξένου,
καὶ τ' ἐνομά τῆς μου γεννᾷ μεγάλας συγκινήσεις
καὶ τόσας ἀναμνήσεις.

Ἐδῶ παρὼν εὗρισκεται κι' ὁ Γεωργῆς Νομικός,
τὰ μάλιστα ἀξιόλογος ἀξιωματικός.
Λαμπρὰ διέπει τὸν χορὸν ὁ κύριος Γεννάδης,
σημαιοφόρος δὲ κομψὸς, ὁ καὶ Βασιλειάδης,
μὲς' στὸ χορὸν τὸν στρόβιλον δὲν ἔρω πῶς ἡ γονάτισε
κι' ἡ ντάμα τοῦ τὸν κράτησε.

Τώρα πρωτογαίνῃ ἡ κόρη τοῦ Δημάρχου τοῦ Λεβίδη,
μὰ Περόγλου, μὰ Δραγούμη, μὰ κι' ἡ Τριανταφυλλίδη.
Βλέπω τὸν Ἐτὲμ ἔμπρός μου μὲ τὸ κόκκινο φεσάκι,
βλέπω καὶ τὴν Ὀλλανδέζα, τὴν μαντὰμ Ἀθανασάκη.

Καὶ τοῦ Μιλτιάδη Ράλλη τῆς γλυκαῖς κι' ἀλάρω κόραις,
μὰ περνοῦν ἀπὸ μ' ἔμπροστά μου καὶ δρὸ ξέναις Μανταφιόραις.

Νὰ κι' ὁ Δῆμαρχος... τί μπῶ!... προσέχει τοῦ σωροῦ,
καὶ Μερκούραρος φωνάξω' στοὺς ὀμίλους τοῦ χοροῦ.
Τᾶντερά μου, Περικλέτο, γουργουρίζουν ἀπὸ πείνα...
τώρα βγήκε' στὸ Παλάτι κι' ἡ καλὴ μας Δημαρχίνα.

Κι' ἄλλος ἕνας σὰν κι' ἐμένα συχνοσφίγγει τᾶντερά του...
νὰ κι' ἡ Τάκ' ἡ Ἡλιοπούλου, τώρα πέρασε κι' ἡ Στράτου,
κι' ἡ κυρία Καλαμάρη τώρα πρὸβαλε κι' ἐκείνη
ἐν περιβολῇ κιτρίνη.

Νὰ κι' ἡ Ράλλη τῆς Ρωσσίας, ἡ Παπία, μὰ καὶ κάποια,
ποῦ πηγαίνει σὰν τὴν πάπια.

Νὰ κι' ἡ δεσποινὶς Κοτζάνη κι' ἡ κυρία Δελαπόρτα,
κι' ἐγὼ σκούζω τουρτουρίζων δὲν σφαλᾷτε καὶ τὴν πόρτα;
Μὰ προβαίνει κι' ἡ κυρία Νικολάου τοῦ Κορδέλλα...
σὺ τί λές;

Π. — Ἐγὼ σοῦ λέω: τράβα, Φασουλῆ, κορδέλα.

Νάσου κι' ἡ Μωραϊτίνη, νὰ κι' ἡ κόρη Κριεζῆ,
βλέπω καὶ τὴν Ρηγοπούλου,
τὴν Ἀγγέλου Σταυροπούλου
καὶ τὸν Ἀγγελο μαζί.

Νὰ κι' ἡ Μάρκου τῶν Πατρῶν, ποῦχει θεῖν τὸν Λουκουρέζο,
μὰ κι' ὁ θεῖός τῆς εἰν' ἐδῶ, ποῦ ποτὲ μ' αὐτὸν δὲν παίζω.

Κι' ἡ Μαρίνου κι' ἡ Βελλίνη, πρόσθε καὶ τὴν Καραδέλα...

Π. — Σοῦ χρειάζεται στηλιάρι δυνατό μὲ μαναδέλα.

Φ. — Κι' ἡ δεσποινὶς Καζάκη, κι' ἡ δεσποινὶς ἡ Λάππα.

Π. — Γιὰ τοῦτο σου τὸ στόμα χρειάζεται μὴ τάπα.

Φ. — Οὐχ ἦττον, ἀδελφέ μου, κυτῶ σατισμένους
καὶ τὴν Χριστοδουλίδη, ποῦναι Κομούτου γένος.
Μὰ καὶ τὴν Οἰκονόμου, τὴν νέαν δεσποινίδα,
ποῦρχετ' ἐκ Παρισίων, μὲ προσοχὴν τὴν εἶδα.

Μὲ καταθέλγ' ἡ χάρις μίᾳς πετακτῆς μαυρούκας,
τὶ γέλοια δὲν ἀκούω καὶ τί γλυκὰ λογάκια...
εἶναι ποῦ λές κι' ὁ Βουλτσος κι' ὁ φρούραρχος ὁ Δούκας
μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ τῶν τάνθουπολοχαγάνων.

Προβάλλει μὲς' στὴ μέση
κι' ἡ δεσποινὶς Ἰγγλέση.

Βλέπω τὴν Πιλαδέου, φηλὰ στὴ γαλαρία,
προβαίνει κι' ἡ Κορδέλα, δοντογιατροῦ κυρία,
οὐ μὴν κι' ἡ Ζερβουδάκη καθὼς κι' ἡ Λοιδωρίκη,
καὶ γιὰ σου πορτοκάλι καὶ μῆλο μου φρίκα.

Νὰ κι' ὁ Φλαμπουράκης, βλέπω καὶ τὸν Σερπιέρη
σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ.
μὴλ' στὸν Καλησπέρη,
μὴλ' στὸν Τουφεξῆ.

Τρακάρω μὲ τὸ κράνος περιφανοῦς Οὐλάνου,
ἐδῶ παρὼν κι' ἡ Αῶρου κι' ἡ Στάη κι' ἡ Μπαλάνου,
ἐδῶ παρὼν κι' ἡ Στρούζ, πρώτης Ζακυνθινῆς,
κι' ὁ Δόσιος ὁ Κώστας μὲ τὴν Μαγδαληνή,
κι' ἡ Παπακωνσταντίνου κι' ἡ Παπαπαναγιώτου,
σπουδαίου παιδιάρου κι' Ἀσκληπιάδου πρώτου.

Νὰ κι' ὁ Καλογερόπουλος τῶν Εσωτερικῶν
μαζὶ μὲ τὴν κυρία,
ποῦ καὶ τὸ βάρος τοῦδωσαν τῶν Οἰκονομικῶν
ὡς εἶδος ἀγαθαῖα,

κι' ἐκεῖνος, Περικλέτο μου, τὸ σήκωσε γενναίως
σὰν ἄλλος γίγας Ἡρακλῆς καὶ Σίμων Κυρηναῖος.

Ἐδῶ ποῦ λές μὲ κίτρινα παρὼν κι' ἡ Καποδίστρια.

Π. — Λένε πῶς πρέχουν σοδαρά' στὰ κράτη τὰ παρίστρια.

Φ. — Νὰ κι' ἕνας ξένος σὰν μπουλνῶν, νὰ καὶ δικοῖμας μοῦργοι,
νὰ κι' ὁ Φωκάς κι' ὁ Καλλιωνίδης, διάσημοι χειρουργοί.

Π. — Νάμουν αὐτοῦ νὰ σοῦσιγγα λιγάκι τὸ καρύδι.
 Φ. — Ἐχεις πολλοὺς χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὸν Σιδερίδη.
 Ἐδῶ κι' ἡ Λέλη, Περικλῆ, μὰ κι' ἡ Δελακοβία,
 ἔδῶ καὶ Στόλοι καὶ Στρατοὶ καὶ καθεμιὰ Πρεσβεία,
 κι' ὁ ναυτικὸς ὁ Κιβωτός, ὁ γλυκυφώνως ψάλλων,
 ἔδῶ μὲ νέα κιβωτὸς μικρὼν μετὰ μεγάλων.
 Τί νεανίσκοι κι' ἔφηβοι σκιρτοῦν τῆς πρωτεύουσας,
 τί γέροι μὲ ταμπάκο...
 νὰ κι' ὁ δεινὸς παιδίατρος τοῦ Πειραιῶς Παυλοῦσης
 χωρὶς τὸν Σφαλαγκάκο.

Ἐδῶ, ξυλένιε τζιτζικα, παροῦσα κι' ἡ Τζιζικα,
 ἔδῶ καὶ μία μαλλιάρη βελάζει σὰν κατσίκια.
 Ὑμῶ τὸ σῖν τοῦ σώματος τοῦ διπλωματικοῦ,
 μὰρς μοῦ φωνάζουν ἀπ' ἔδῶ
 καὶ κἀνὼ τὴν Μαρσάν νὰ δῶ,
 μὰ βγαίνει μπρὸς ὁ Γραμματεὺς ὁ τοῦ Βασιλικοῦ.
 Θὰ τὸν γνωρίζεις βέβαια... Γιάννης Δαμδέργης λέγεται,
 ἔχει καὶ μουσι, Περικλῆ, καὶ γιὰ τῆς Μούσας φλέγεται.

Νάσου κι' ὁ Βλαδιανός,
 νευρολόγος μας δεινός.
 Σύρε κι' ἔλα, τρέχω, σκούζω,
 βλέπω καὶ τὸν Κατελοῦζο.
 Ἐρχεται ποῦ λές κι' ὁ Σόλων, ὁ ποῦ τώρα προεδρεύει
 τῶν Δημοτικῶν Συμβούλων, μὰ καθόλου δὲν χορεύει.
 Βλέπω τόσους ἐξαιρέτους τῆς συγχρόνου κοινωνίας,
 βλέπω τὴν Μαυρομιχάλη τοῦ Δημάρχου Μεσσηνίας,
 βλέπω τὴν Ἀχιλλοπούλου,
 βλέπω τὴν Κουρουσοπούλου,
 βλέπω καὶ τὴν Ἐξαρχάκη, καὶ παρέκει τὴν Τσιφλάκου,
 λάμπουν σπάθαις καὶ σπαλέταις,
 καὶ θρηνῶ τῆς ντουαλέταις,
 ποῦ πηγαίνουνε τοῦ κάκου.

Μία ντουαλέτα τώρα μεταβάλλεται σὲ ράκη,
 βλέπω τὴν Ἀλεξιάδου, βλέπω καὶ τῆς Λυμπεράκη.
 Ἐφθασε κι' ἡ Νάσου Τζίννη... τί κυρία! τί γυναίκα!
 ἔφθασε καὶ μιὰ σὰν στέκα.
 Τώρα βλέπω, Περικλῆ, τὴν Λιλή τὴν Μεταξά,
 ρίχνω καὶ τὴν Τσερμπάτσεφ δύο βλέμματα λοξά.
 Γυναικῶν κι' ἀνδρῶν ἰδρωτὲς καταρρέουν κρουνηδὼν
 καὶ σοβαντισμέναις πλάταις υποδύονται ταυρηδόν.

Ἐκαρδίζομαι στὰ γέλοια μὲ τὰ πλάσματα τοῦ Πλάστου...
 κι' ἡ Βακάλογλου παροῦσα, βλέπω καὶ τὴν Ἀγελάστου.
 Χαιρετῶ καὶ τὸν Αὐλάρχη καὶ τὸν Πάλλη τὸν Ἀντώνη,
 ποῦ μὲ τὴν εὐγένειά του καὶ βερέμηδες σκλαβόνει.
 Π. — Ἐμαθα, βρε Φασουλῆ, πῶς πλημμύρησαν οἱ Ρῶσοι.
 Φ. — Τοὺς ἐμέτρησ' ἀκριβῶς καὶ βρεθήκανε διακόσιοι.
 Μπαίνουν κοντοποδαρούσαις καὶ ψηλαῖς σὰν κυπαρίσσια,
 μὲ κυττάζει μία Ροῦσσα,
 κι' ἡ Μελισσηνοῦ παροῦσα,
 ποῦ χειμῶνα καλοκαίρι διαμένει στὰ Πατήσια.

Τὸν καιρὸ μου τὸν σκοτῶν μὲ κουδένταις κουτουροῦ...
 πλήρη καὶ τὰ θεωρεῖα τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ.
 Ἐκτελῶ κι' ἐγὼ καθήκον λυσσασμένου χρονογράφου
 ὅταν γυναικὸς κεφάλι
 ἀπὸ τὰ ψηλὰ προβάλλη,
 κι' ἀνεκάλυψα πῶς εἶναι τῆς κυρίας Σακορράφου.

Πῶς δὲν ἔρχεσ' ἔδῶ πέρα τὸ καθήκον σου νὰ κἀνης,
 μόνο κάθεσαι σὰν μπουφός καὶ χαζὸς στοῦ Ζαχαράτου;
 Εἶν' ἔδῶ ποῦ λές κι' ὁ Νώντας, ὁ τοῦ πίκλην Ντεληγιάννης,
 ποῦ μ' ὠτομοπιλ' πηγαίνει καὶ τσακίζει τὰ πλευρά του.
 Ἐδῶ βρίσκεται κι' ὁ φίλος Δαραλέξης ὁ νυμφαῖος,
 τῶν χορῶν ὁ κορυφαῖος.
 Γιὰ Σιμόπουλο παρτάρει κάποιος ρήτωρ βουλευτῆς,
 νὰ κι' ὁ Λιβαδάς ὁ Σπύρος, μανιώδης χορευτῆς.

Μὰ τί τζόγαις, τί κομμάτια,
 μοῦ θαμπώσανε τὰ μάτια,

κι' ὀφθαλμίατροι προσήλθαν Κοσμετάτος καὶ Λυρίτα...

Π. — Τὰ μισαλά σου καὶ μιὰ λύρα...

Φ. — Δυνατὸ σοῦξε κι' ὁ Κότ...

κι' ὁ λεπτός Ἰωαννίδης κι' ὁ Μαλάμος ὁ γοργόπους,
 κι' ἄλλοι ναυτικοὶ μὲ τρόπους.

Τὸν Γεννήσαρλη ζητῶ, τὸν Γεννήσαρλη δὲν βρίσκω
 παῖζ' ἡ μουσικὴ μπιστὸν κι' ἐγὼ παῖζω Καραῖσκο.
 Ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου ζωηρότατος στὸν μπάλο...
 τὸν κυττῶ καὶ τοῦ μισαλοῦ μου τὴν νωθρότητ' ἀποβάλλω.
 Κι' ὁ Γεώργιος ὁ Πρίγκηψ, τὸ γιγάντιον τὸ σῶμα,
 ποῦναι νερόπαντρος ἀκόμα.

Κι' ὁ Νικόλαος ὁ Πρίγκηψ, ποῦ τὰς Μούσας θεραπεύει,
 καὶ ρεμβώδης τοὺς Πηγάσους τοὺς ποιητικοὺς ἱππεύει.
 Κι' ὁ πανύψηλος Ἀνδρέας, ποῦναι τῆς καθβαλαρίας,
 καὶ μ' ἔχει καὶ τὰς φορβάδας νὰ δαμάξῃ τὰς ἀγγίαις.

Μὲς στὰ μῦρα καὶ στοὺς μύσλους νὰ κι' ὁ Μοσχονᾶς ἐμπρός μου,

προσφιλέστατος γαμπρός μου,
 μὲ τὴν κόρη μου τὴν Ἑλλη,
 ποῦ χορὸ κι' ἐκείνη θέλει.
 Βρίσκω κάθε Κολονέλο,
 βρίσκω καὶ θεμιστοπόλους,
 τὸν Μανιάκη καὶ τὸν Τσέλλο,
 καὶ σκουντεῖμαι μ' ὅλαις κι' ὅλους.

Κι' ἔρχονται σὲ τόσους ἤχους καὶ βιολιῶν καὶ πλαγκιῶν
 κι' ἡ φαμήλιας τῶν Σκουζέδων, τῶν Ἀλέκων καὶ τῶν Παυλίων.

Βλέπω τὴν μέν, βλέπω τὴν δέ, κι' ἐν μέσῳ τῶν ὁμίλων,
 ποῦ περὶ κάλλους συζητοῦν κι' ἐρίζουν, στραδοσκέλη,
 ρίχνω κι' ἐγὼ σὰν πονηρὸς τῆς ἐριδος τὸ μῆλον,
 κι' ἄς βγάλουνε τὸν σδέρκο τους, πεντάρα δὲν μὲ μέλει.

Ἀναπνέω, Περικλῆ, χνῶτων ἀναθυμιάσεις,
 μὰ σιμῶναι τὸ Σουπὲ κι' ἔλα νὰ περιδρομιάσης.

(Ὁ Περικλῆτος ἔρχεται μὲ τὴν ξυλένια κούτρα,
 κι' οἱ δύο τρέχουν στὸ Σουπὲ καὶ πέφτουν μὲ τὰ μούτρα.)

Φ. — Τί χοροί, τί πανηγύρια!..
 ἔτσι μούρχεται ποτήρια
 νὰ τσακίσω καὶ μπουκάλια
 ὅτων ἐχθρῶν μας τὰ κεφάλια.

Π. — Τρῶγε πίνε, σύντροφέ μου... θέλω τώρα νὰ μεθύσω,
 καὶ νὰ πάρω μιὰ καρέκλα κι' ὅπου τύχη νὰ καθίσω,
 κι' ὅλα θάλασσα νὰ γίνω, νὰ ἀπολέσω καὶ νὰ θύσω.

Φ. — Κέρνα καὶ πάλι, παπαδιά,
 τῆς Ρωμησοσύνης τὰ παιδιὰ,
 κι' ἐφέτος ἄς λυσσάξωμε μὲ τὴν χρομανία
 χωρὶς νὰ λησμονήσωμε καὶ τὴν Μακεδονία.
 Νὰ κι' ἕνα φράκο δανεικό... γιὰ δὲς το πῶς γαλίζει...
 ἄς ἐφαγ' Ἀρκουδιάρηδες... ὦ μίξερ! τρεμάτε...
 ὅμως θαρρῶ σὲ μιὰ γωνιά πῶς κάποιος ρουχαλίζει...
 πάντα θὰ βρῇς μὲς στὸ χορὸ καὶ κάποιον νὰ κοιμάται.

Μὰ σήκω καὶ τῆς Ἑθνικῆς νὰ δῇς τὸν Εὐταξία,
 ποῦ μὲς στὴν ἀταξία
 γυρεῖ τρία τέταρτα νὰ βρῇ τὸ πανωφόρι του...
 νὰ κι' ἕνας, ὅπου γιὰ χοροὺς δὲν ἐπαρκοῦν οἱ πόροι του.

Περιδρομιάζε σαλάταις, ἄσπρα κρέατα πουλιῶν,
 κι' ἔλα κύττα, μπεχλιβάνη,
 καὶ τὸν Καλλιοντζί τὸν Γιάννη
 πῶς ἀξίως διευθύνει κι' ἐμδριθῶς τὸ κοτιλλιόν.

Ὁ γενναῖα γενεά, τρῶγε πίν' ἐκ περισσοῦ...
 χαίρετε κι' ὁρεθουὰρ στὸν χορὸ τοῦ Παρνασσοῦ.